

Arrest

nr. 271 938 van 26 april 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 6 januari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 december 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 december 2021 wordt de verzoekende partij op heterdaad betrapt voor diefstal met braak.

1.2. Op 27 december 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.3. Op 27 december 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Ukkel op 27.12.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

*Aan de Heer
(...)
nationaliteit : Georgië*

In voorkomend geval, alias: (...) Georgië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 27.12.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod(2)

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard meteen inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal met braak. (PV BR.17 L4 032382/2021 van de politiezone van Ukkel.)

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 74/11, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 6 van het Europees Verdrag tot

Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het vermoeden van onschuld.

3.1.1. De verzoekende partij zet haar eerste middel uiteen als volgt:

“Eerste onderdeel, gelet op de motivering en de termijn van drie jaar,

Artikel 74/11 § 1 Vreemdelingenwet stelt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De bijlage 13 septies motiveert dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, omwille van een risico op onderduiken en bedreiging voor de openbare orde.

Een inreisverbod van drie jaar wordt gegeven. Dit is het maximum conform artikel 74/11 § 1 Vreemdelingenwet. Verwerende partij legt dit op, gezien de maatschappelijke impact van de feiten die doen afleiden dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod nochtans te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “Z)e richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval ” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (.Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden ‘eigen aan de omstandigheden van het geval’.

Deze individuele beoordeling vindt niet plaats. Daarenboven is de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende.

Er wordt een schending vastgesteld van artikel 74/11 § 1 verblijfswet, de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, en het redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing stelt louter dat betrokkene d.d. 27.12.21 werd gehoord door de politie van Ukkel, en dat in deze beslissing rekening werd gehouden met zijn verklaringen.

Betrokkene zou op heterdaad betrapt zijn voor diefstal met braak, en zou daardoor niet getwijfeld hebben om de openbare orde te schaden.

Verwerende partij gaat nogal eenzijdig en kort te werk in de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoeker werd na zijn verhoor onmiddellijk overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas en enkele dagen later gerepatrieerd.

Het is niet duidelijk wat de rol van verzoeker in het onderzoek was, en of hij al dan niet de openbare orde zou kunnen schaden.

Het ontbreken van dergelijke belangrijke informatie in de bestreden beslissing duidt alleszins op een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker zou volgens de bestreden beslissing niet getwijfeld hebben om de openbare orde te schaden.

Verzoeker verwijst in deze verder naar artikel 6 EVRM en het recht op een eerlijk proces.

Verzoeker verwijst meer specifiek naar artikel 6.2 EVRM: "eenieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld volgens de wet bewezen wordt".

Dit vermoeden van onschuld of "presumptio innocentiae" is een rechtstreeks uitvloeisel en een essentieel aspect van het algemeen beginsel van het recht van verdediging.

Er dient een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn van driejaar wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, onder meer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

Daarenboven kan verzoeker zijn rechten niet correct verdedigen en meewerken aan het gerechtelijk onderzoek.

Het is thans allerm minst duidelijk of verzoeker een rol speelde in het strafdossier. Laat staan of er effectief een vervolging zal plaatsvinden. Tot op heden zou het dossier zelfs geseponeerd worden. Het is namelijk niet duidelijk over welke feiten het juist gaat."

3.1.2. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De duur van het inreisverbod wordt vervolgens bepaald op drie jaar. In dit verband wordt gewezen op een PV van de politiezone van Ukkel waaruit blijkt dat de verzoekende partij op heterdaad betrapt is voor diefstal met braak, dat gezien de maatschappelijke impact van de feiten, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dat zij niet getwijfeld heeft de openbare orde te schaden en dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. De verwerende partij wijst er in de bestreden beslissing ook nog op dat de verzoekende partij niet verklaart een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben, zodat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet wordt aannemelijk gemaakt en rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden zoals bepaald in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing blijkt tot slot dat de verzoekende partij door de politie van Ukkel werd gehoord op 27 december 2021 en dat in de bestreden beslissing rekening werd gehouden met haar verklaringen.

Naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, wordt dus ook formeel gemotiveerd waarom de verwerende partij het nodig en proportioneel achtte om de verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval zoals deze haar waren gekend. De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de redenen waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.1.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.1.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

3.1.5. Uit voormelde wetsbepalingen volgt dat de verwerende partij in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien zij vaststelt dat een vreemdeling voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

3.1.6. De verzoekende partij betwist niet dat haar in de verwijderingsbeslissing waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, waardoor er *in casu* grond was tot het opleggen van een inreisverbod.

3.1.7. De verzoekende partij betoogt echter dat een individuele beoordeling dient te geschieden en deze niet plaats vond, dat daarenboven de motivering niet voldoende is. Zij stelt dat de bestreden beslissing louter stelt dat zij op 27 december 2021 werd gehoord door de politie van Ukkel, en dat in deze beslissing rekening werd gehouden met haar verklaringen, dat zij op heterdaad betrapt zou zijn voor diefstal met braak en zij daardoor niet zou getwijfeld hebben om de openbare orde te schaden, dat de verwerende partij nogal eenzijdig en kort door de bocht te werk gaat in de motivering, dat zij na haar verhoor onmiddellijk werd overgebracht naar Merksplas en enkele dagen later werd gerepatriëerd, dat het niet duidelijk is wat haar rol was in het onderzoek en of zij al dan niet de openbare orde zou kunnen schaden. De verzoekende partij meent dat het ontbreken van dergelijke belangrijke informatie in de bestreden beslissing duidt op een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Betreffende de stelling dat zij niet zou getwijfeld hebben om de openbare orde te schaden, verwijst de verzoekende partij naar artikel 6 van het EVRM en het recht op een eerlijk proces, meer specifiek naar artikel 6.2. van het EVRM en het vermoeden van onschuld, wat een rechtstreeks uitvloeisel en een essentieel aspect is van het algemeen beginsel van het recht van verdediging. Zij meent voorts dat er een ernstige proportionaliteitsafweging dient te geschieden, dat dit impliceert dat de belangen van de Belgische staat worden afgewogen tegen haar belangen, dat deze toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging en dat deze *in casu* afwezig is. Zij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende is gemotiveerd waarom de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd. Zij meent dat gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld. Daarenboven meent zij dat zij haar rechten niet correct kan verdedigen en niet kan meewerken aan het gerechtelijk onderzoek, dat het thans allerminst duidelijk is of zij een rol speelde in het strafdossier, laat staan of er effectief een vervolging zal plaatsvinden, dat tot op heden het dossier zelfs geseponeerd zou kunnen worden, dat het namelijk niet duidelijk is over welke feiten het juist gaat.

3.1.8. Overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.1.9. De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing een afzonderlijke motivering is voorzien waarom wordt besloten om de verzoekende partij een inreisverbod voor drie jaar op te leggen, waarbij rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval zoals deze het bestuur waren gekend. Er blijkt geenszins als zou automatisch een inreisverbod voor de maximumtermijn van drie jaar zijn opgelegd. De verwerende partij motiveert dat een inreisverbod voor een duur van drie jaar *in casu* proportioneel is, rekening houdend met het belang van de handhaving van de openbare orde. Zij wijst erop dat de verzoekende partij op heterdaad betrapt is voor diefstal met braak. Zij wijst er ook op dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft de openbare orde te schaden. Gelet op de maatschappelijke impact van de feiten is de verwerende partij van oordeel dat de verzoekende partij door haar gedrag moet worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. De verwerende partij wijst er voorts nog op dat de verzoekende partij door de politie van Ukkel werd gehoord op 27 december 2021 en dat in de bestreden beslissing rekening werd gehouden met haar verklaringen, dat zij niet verklaart een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben, waarna

de verwerende partij vaststelt dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet wordt aannemelijk gemaakt en rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden zoals bepaald in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het geheel van deze elementen stelt verwerende partij dat een inreisverbod voor drie jaar proportioneel is.

In tegenstelling tot wat het geval was in de door de verzoekende partij aangehaalde rechtspraak van de Raad van State en de Raad, blijkt uit het thans voorliggende inreisverbod wel een concreet onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij – en aldus een individueel onderzoek – en de duur van het inreisverbod. De verwijzing naar deze rechtspraak is in het geval van de verzoekende partij dus niet dienstig.

Nog in tegenstelling tot wat de verzoekende partij tracht voor te houden blijkt uit de motivering van het bestreden inreisverbod wel degelijk ook een proportionaliteitsafweging waarbij de belangen van de Belgische staat, waaronder het handhaven van de openbare orde, werden afgewogen tegenover de belangen van de verzoekende partij.

3.1.10. De kritiek van de verzoekende partij heeft voorts betrekking op de motivering inzake de openbare orde.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing louter stelt dat zij op 27 december 2021 werd gehoord door de politie van Ukkel, en dat in deze beslissing rekening werd gehouden met haar verklaringen, dat zij op heterdaad betrapt zou zijn voor diefstal met braak en zij daardoor niet zou getwijfeld hebben om de openbare orde te schaden, dat de verwerende partij nogal eenzijdig en kort door de bocht te werk gaat in de motivering, dat zij na haar verhoor onmiddellijk werd overgebracht naar Merksplas en enkele dagen later werd gerepatriëerd, dat het niet duidelijk is wat haar rol was in het onderzoek en of zij al dan niet de openbare orde zou kunnen schaden, verduidelijkt zij niet waarop zij doelt met 'haar rol in het onderzoek', nog minder waarom haar rol in het onderzoek diende te blijken uit de bestreden beslissing. De Raad stelt hieromtrent nog vast dat de verzoekende partij niet betwist dat zij op 27 december 2021 op heterdaad betrapt werd voor diefstal met braak, noch dat zij op dezelfde dag werd gehoord door de politie. De Raad stelt eveneens vast dat de verzoekende partij geenszins aanvoert dat zij niet in de mogelijkheid was bij de politie haar standpunt omtrent de ten aanzien van haar vastgestelde feiten van diefstal met braak naar voren te brengen. Nu de verzoekende partij in het verzoekschrift niet uitdrukkelijk de feiten van diefstal met braak betwist, toont zij ook geenszins aan op welke wijze de verwerende partij gehouden was rekening te houden met 'haar rol in het onderzoek'. Bovendien was de verzoekende partij zelf aanwezig bij het vaststellen van de feiten en bij het gehoor, zodat 'haar rol in het onderzoek' haar gekend zou moeten zijn. Waar zij meent dat uit de motieven niet duidelijk blijkt of zij al dan niet de openbare orde zou kunnen schaden, kan de Raad enkel vaststellen dat in de bestreden beslissing wel degelijk uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat gezien de maatschappelijke impact van de feiten, zijnde diefstal met braak, de verzoekende partij door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op voormelde vaststellingen, kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat het ontbreken van dergelijke belangrijke informatie in de bestreden beslissing – waarbij het aldus niet duidelijk is welke informatie de verzoekende partij niet gekend is bij het aanvechten van de bestreden beslissing – duidt op een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad erkent voorts dat het vermoeden van onschuld een belangrijk rechtsbeginsel is in het Belgisch recht en eveneens wordt gewaarborgd door artikel 6, §2 van het EVRM. Er blijkt evenwel niet dat de verwerende partij dit vermoeden van onschuld of het recht op een eerlijk proces daadwerkelijk heeft miskend door het nemen van de bestreden beslissing. Het is vaste rechtspraak dat het feit dat de verzoekende partij (nog) niet is veroordeeld, niet verhindert dat de verwerende partij reeds maatregelen neemt op verblijfsrechtelijk vlak en dat het vermoeden van onschuld, zoals neergelegd in artikel 6, tweede lid van het EVRM, niet verhindert dat de verwerende partij bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die nog niet tot een stafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531) of die zelfs door het parket geseponeerd werden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Met andere woorden, de afwezigheid van een veroordeling of vervolging op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing staat de beoordeling dat de verzoekende partij de openbare orde heeft geschaad niet in de weg, minstens toont de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aan.

Het feit dat het niet duidelijk is of er effectief een vervolging zal plaatsvinden, dat tot op heden het dossier zelfs geseponeerd zou kunnen worden, doet geen afbreuk aan de vaststelling van diefstal met braak op heterdaad – feiten die door de verzoekende partij niet uitdrukkelijk worden betwist - en de maatschappelijke impact van deze feiten. Op basis hiervan kan verwerende partij, ook zonder effectieve vervolging of zelfs bij seponering, op kennelijk redelijke wijze stellen dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft de openbare orde te schaden en door haar gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden en vervolgens hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen koppelen.

Er moet ook worden benadrukt dat de verzoekende partij niet zonder meer een parallel kan maken tussen handelingen binnen het domein van het strafrecht en van het vreemdelingenrecht. Dat niet wordt overgegaan tot effectieve vervolging en mogelijks zelfs wordt overgegaan tot seponering, houdt niet in dat verwerende partij het gegeven dat de verzoekende partij op heterdaad betrappt werd voor diefstal met braak, niet langer zou kunnen weerhouden om hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen te koppelen. De verwerende partij beschikt ter zake over een eigen beoordelingsbevoegdheid. Om deze reden blijkt ook niet dat het noodzakelijk was dat de verwerende partij motiveerde over het verloop van het strafdossier, nu dit specifiek kadert binnen het strafrecht terwijl de verwerende partij op basis van de voorliggende feiten een eigen beoordeling vermag te maken binnen het domein van het vreemdelingenrecht.

Gelet op de vaststelling in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij op heterdaad betrappt werd voor diefstal met braak, onder verwijzing naar het PV BR.17.L4.032382/2021 van de politiezone van Ukkel, kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat het niet duidelijk is over welke feiten het juist gaat.

Op basis van de vaststelling van diefstal met braak op heterdaad – feiten die door de verzoekende partij aldus niet uitdrukkelijk worden betwist – en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan verwerende partij, het weze herhaald, op kennelijk redelijke wijze stellen dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft de openbare orde te schaden en door haar gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden en vervolgens hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen koppelen.

Het komt de Raad niet foutief of kennelijk onredelijk voor rekening te houden, bij het bepalen van de duur van drie jaar van het inreisverbod, met het feit dat de verzoekende partij op heterdaad betrappt is voor diefstal met braak, dat gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden.

De verzoekende partij toont niet aan dat de gedane beoordeling onzorgvuldig is of hierbij bepaalde gegevens onterecht niet in rekening zijn gebracht.

De verzoekende partij toont met haar betoog voorts ook niet aan dat zij haar rechten niet correct kan verdedigen en niet kan meewerken aan het gerechtelijk onderzoek. Er blijkt niet dat het inreisverbod de verzoekende partij verhindert om ter beschikking te blijven van de Belgische gerechtelijke autoriteiten. Ook bestaat de mogelijkheid om de opschorting van het inreisverbod te vragen, in toepassing van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, opdat zij kan voldoen aan eventuele oproepingen door de Belgische gerechtelijke autoriteiten en/of om eventuele proceshandelingen bij te wonen. Eveneens kan zij zich laten vertegenwoordigen door een advocaat. Het loutere feit dat het niet duidelijk is of zij (reeds) een rol speelde in het strafdossier – stelling die uiterst merkwaardig is daar kan verwacht worden dat de verzoekende partij zelf weet of zij al dan niet reeds een 'rol' heeft gespeeld in het strafdossier – doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

3.1.11. Er blijkt niet dat de verwerende partij bij het opleggen van het thans bestreden inreisverbod en het bepalen van de duur ervan enige relevante en specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening heeft gebracht die haar er had kunnen toe brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldigheidsduur of zich te onthouden van het opleggen van een inreisverbod.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het bestreden inreisverbod steunt op incorrecte feitelijke gegevens en evenmin dat de verwerende partij bij het opleggen hiervan onzorgvuldig of kennelijk onredelijk of in strijd met de wet heeft gehandeld.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Uit de bespreking van het middel volgt dat een miskenning van artikel 6 van het EVRM en het vermoeden van onschuld evenmin blijkt.

3.1.12. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

3.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is. Dat ook de terugkeerrichtlijn hier onder valt. Dat het inreisverbod is opgenomen in de terugkeerrichtlijn.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

- 1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.*
- 2. Dit recht behelst met name:*
 - . het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
 - . het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*
- 3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.*
- 4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.*

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RvV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht a/s algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur,

geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verMijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden. "

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Verzoeker is enkel gehoord door de politie inzake de feiten van 27.12.21. Hij werd verder niet gehoord over andere belangrijke zaken, dewelke onderdeel uitmaken van de specifieke omstandigheden van elk geval.

Moest verzoeker correct gehoord had geweest dan had hij kunnen verwijzen naar het strafrechtelijk dossier.

Daarenboven had hij verdere informatie kunnen geven over zijn familiale situatie en derhalve zijn gezins- en privéleven.

Met al deze omstandigheden is niet (afdoende) rekening gehouden in de bestreden beslissing.

Verzoeker had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 6 EVRM.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging" , niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft verwerende partij het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."

3.2.2. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar rechtspraak van de Raad en een arrest gedeeltelijk citeert, merkt de Raad op dat vonnissen en arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de arresten waarnaar zij verwijst kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

3.2.3. Inzake de schending van artikel 41 van het Handvest moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekende partij kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

3.2.4. Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre de verzoekende partij zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd, in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel vormt een omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. Een inreisverbod kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C-317/08- C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve

procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Het komt de verzoekende partij toe aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

3.2.5. De verzoekende partij betwist op zich niet dat zij op 27 december 2021 gehoord werd door de politie van Ukkel.

Zij toont ook niet aan dat zij op dat ogenblik niet op nuttige en effectieve wijze haar standpunt naar voren kon brengen. Zij beperkt zich tot de loutere bewering dat zij door de politie enkel gehoord werd over de feiten van 27 december 2021, doch niet over belangrijke zaken. Deze bewering wordt bovendien tegengesproken door de stukken van het administratief dossier, daar uit het "*Rapport administratif: Séjour illégal*" van 27 december 2021 blijkt dat de verzoekende partij bevraagd werd over haar verblijfsstatus, gezinsleven, medische toestand en de mogelijkheden om terug te keren naar haar herkomstland.

Met haar stelling dat mocht zij gehoord zijn, zij had kunnen verwijzen naar haar strafdossier, gaat zij er vooreerst aan voorbij dat zij wel degelijk gehoord werd. Bovendien verduidelijkt zij geenszins naar welke elementen uit haar strafdossier, welke de verwerende partij nog niet gekend waren en die relevant konden zijn voor het nemen van het inreisverbod of het bepalen van de duur ervan, zij had willen verwijzen indien zij hiernaar gevraagd werd.

Ook waar zij stelt dat zij verdere informatie had kunnen geven over haar familiale situatie en derhalve haar gezins- en privéleven, toont zij geenszins aan welke concrete elementen, die van invloed hadden kunnen zijn op het nemen van het inreisverbod of het bepalen van de duur ervan, zij naar voren had kunnen of willen brengen.

Gelet op wat voorafgaat toont de verzoekende partij niet aan met welke concrete omstandigheden, die van invloed kunnen zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing, de verwerende partij niet afdoende rekening heeft gehouden.

Waar zij stelt dat zij had kunnen wijzen op de noodzaak een proportionaliteitsafweging te maken in het licht van artikel 6 van het EVRM, betreft dit geen concreet element. Nu zij geenszins aantoonde dat een belangenafweging in de bestreden beslissing ontbreekt of dat de bestreden beslissing is genomen in strijd met artikel 6 van het EVRM, toont zij niet aan dat het 'wijzen op de noodzaak een proportionaliteitsafweging te maken in het licht van artikel 6 van het EVRM' van invloed had kunnen zijn op het nemen van de bestreden beslissing.

3.2.6. Met haar betoog maakt de verzoekende partij aldus niet aannemelijk dat doordat zij *“deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn “administratieve verdediging”, niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing”* de verwerende partij het hoorrecht heeft geschonden.

Een schending van het hoorrecht dat deel uitmaakt van de rechten van verdediging dat een algemeen beginsel van Unierecht is, wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.7. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER